



Tid

Det er én viktig utfordring for legerollen i dag: Tid. Jeg tror legers svakhet er at vi er så godt opplært i å hjelpe andre og i å være flinke og oppofrende. Forbildet er distriktslegen med endelt vakt som sist hadde ferie for ti år siden. Det skulle man jo i første omgang tenke vil være utmerket i forhold til jobben vår. Problemet er at vi kan bli litt for flinke til å tilpasse oss et system preget av underbemanning som tvinger oss til å jobbe for raskt og effektivt, slik at det kan gå utover oss selv og pasientene. Vi har lett for å tenke at det har å gjøre med at vi ikke er flinke nok når vi ikke rekker alt på en slik måte vi synes er forsvarlig. Vi kom-

penserer ofte med å jobbe enda mer og enda fortere. Kan det være det som er årsaken til noe av det vi ser av feilbehandling? Jeg håper at psykiatriske pasienter snart går på barrikadene og forlanger skikkelig behandling, også i form av nok tid. Mennesker krever tid og nærvær, det er ikke mekanikk, det vi driver med. Svært få mennesker med psykiske og psykosomatiske plager blir friske av å få en diagnose og piller – det gjelder både dem som behandles hos oss og i andre spesialiteter. Menneskelivet innebærer ikke bare sykdom og tilfriskning, det er også sykdom, aldring og død. Leger har en viktig oppgave i å møte disse livets realiteter med nærvær og lindring. Mitt forbilde som

lege er Per Fugelli, kanskje mest fordi han er samfunnsengasjert. Han våger å være synlig, han viser at vårt fag kan være med på å synliggjøre noen store linjer om hvordan folk blir syke og hva som gir helbred.

Hilde Hustoft
Jæren DPS